

DESIRE®

A romantic couple is shown in a close embrace, nearly kissing. The woman, on the left, has dark, wavy hair and is wearing a white short-sleeved shirt with a green and white patterned scarf. The man, on the right, has dark hair and a beard, and is wearing a white long-sleeved shirt and grey trousers. They are sitting on a sandy surface with some dry grass. The background is a warm, golden-brown color, suggesting a sunset or sunrise in a desert or savanna. The overall mood is intimate and romantic.

Elizabeth Laneová
Kdesi v Africe

 HARLEQUIN®
TM

ELIZABETH LANEOVÁ

KDESI V AFRICE

PŘEKLAD

KAREL DUBEN

Milá čtenářko,

hned ve dvou dubnových příbězích zamotá hlavnímu hrdinovi hlavu mladší sestra jeho nejlepšího kamaráda. Je to zapeklitý problém, když z malé cícorky vyrostе dech beroucí kráska. A tak Ryan v povídce Dokonalý scénář i Vaughn v romanci Proti všem pravidlům stojí před dilematem: potlačit vzrůstající touhu a respektovat to, že se jedná o kamarádovu mladší sestřičku, nebo se pustit do vztahu, který může být fantastický, ale také může skončit v mnoha ohledech katastrofou...

Vhled do nebezpečné dobrovolnické práce ve válečných konfliktech v Africe přináší pozoruhodná povídka s názvem Kdesi v Africe, kde jen můžeme s úžasem a obdivem sledovat hlavní hrdinku Megan, jak statečně nese trauma z vyčerpání a násilí, jehož je svědkem i obětí...

Věřím, že Vám četba přinese radost a uvolnění.

S láskou

Váš Harlequin

Elizabeth Laneová

KDESI V AFRICE

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
A Sinful Seduction

První vydání:
Harlequin Books, 2014

Překlad:
Karel Duben

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyřhová

© 2014 by Elizabeth Lane
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2025 (Kdesi v Africe: 2016 by HarperCollins Polska
sp. z o.o.)
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S. A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire DUO jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-1826-2 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-1827-9 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-1828-6 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

San Francisco, Kalifornie, 11. února

Titulek na straně dvě udeřil Cala Jeffordse do oka.

O dva roky později Vdova i hotovost Obojí stále pohřešováno

Cal zaklel jako námořník a zmuchlal ranní noviny v pěsti. Tohle nepotřeboval – připomínku, že dnes je druhé výročí sebevraždy jeho nejlepšího přítele a obchodního partnera. Nepotřeboval ani tu zrnitou fotografii, aby mu připomněla Nicka a jeho ženu Megan – s krásou filmové hvězdy, na míru šitými šaty, milionářským sídlem a naprostým nedostatkem obyčejné slušnosti. Nejprve kradla z fondů na charitu – a pak celou hanbu svedla na manžela.

Frustrovaně vyhodil noviny do koše.

Neměl pochybnosti o tom, že celá ta katastrofa je jen a jen Meganina vina. Ale otázky, které ho po dvou letech stále pronásledovaly, byly *jak a proč?* Přiměla Megan Nicka k tomu, aby jí vyhověl? Přivedly požadavky jejich nákladného životního stylu Nicka Raffertyho k tomu, aby zpronevěřil miliony dolarů z charitní nadace J-Cor? Nebo Megan zpronevěřila peníze sama a přiměla svého manžela, aby vzal vinu na sebe? Měla spoustu příležitostí k tomu, aby stopila peníze, které do podniku přinášeli jejich fundraiseři.

Ale nikdy nebude mít úplnou jistotu. Den poté, co skandál vyšel na veřejnost, našel Nicka zhrouceného na jeho psacím stole. V ruce stále ještě svíral pistoli, která ukončila jeho život. Po soukromém pohřbu Megan zmizela. Ukradené peníze, které měly zmírnit utrpení lidí ze zemí třetího světa, se nikdy nenašly.

Člověk nemusí být zrovna génius, aby si dal dvě a dvě dohromady.

Cal, příliš neklidný na to, aby seděl, zvedl svou atletickou postavu a přistoupil k oknu, které tvořilo celou jednu stěnu jeho kanceláře v osmadvacátém patře budovy J-Cor. Měl z ní nádherný výhled na záliv i most, který se vypínal nad rozbouřeným šedým mořem. Za Golden Gate se rozpínal mocný Pacifik tak daleko, jak jen oko dohlédlo.

Megan byla tam někde... Cal to cítil. Jako nemoc, která se člověku pozvolna vkrádá do kostí. Dokázal si ji představit v nějaké daleké zemi, kde si žije jako královna z milionů, které ukradla jeho nadaci.

Netrápila ho ani tak moc chybějící hotovost – ačkoli nadaci tvrdě poznamenala. Bylo to něco jiného – brutalita, s jakou někdo může ukradnout peníze určené na jídlo, pitnou vodu a lékařskou pomoc v místech, kde se zabydlelo lidské utrpení. A to, že se Megan po smrti svého manžela situaci nesnažila ani v nejmenším napravit, o ní vypovídalo ještě víc.

Mohla ty peníze vrátit – a nikdo by se jí na nic neptal. Dokonce i kdyby byla nevinná, jak tvrdila, mohla tady zůstat a pomoci mu je najít. Místo toho uprchla, a tím jen stvrdila Calovo přesvědčení o její vině. A dokonale za sebou zametla stopy. Žádný z vyšetřovatelů, které během té doby najal, ji nedokázal najít.

Ale Cal nebyl muž, který se lehce vzdává. Jednou ji najde. A až se to stane, Megan Raffertyová zaplatí – tak či onak.

„Pane Jeffordsi?“

Cal se při zvuku svého jména obrátil. Ve dveřích

stála jeho recepční. „Venku je Harlan Crandall. Chce vás vidět. Máte na něj teď čas, nebo mu mám domluvit schůzku?“

„Pošlete mi ho dovnitř.“ Crandall byl poslední v řadě soukromých vyšetřovatelů, které Cal zaměstnal pátráním po Megan. Malý plešatý muž s nechutnými zvyky nevykazoval žádné známky, že by mohl být úspěšnější než jeho předchůdci. Ale teď přišel bez ohlášení. Možná má něco zajímavého.

Cal se usadil a pozoroval Crandalla, který vešel dovnitř v umolousaném hnědém obleku. Pod paží svíral otrískaný kufřík.

„Posaďte se, pane Crandalle.“ Cal pokynul rukou ke křeslu naproti. „Máte pro mě něco?“

„To se uvidí.“ Crandall odložil kufřík na stůl a vytáhl z něj béžovou obálku. „Najal jste mě, abych našel Megan Raffertyovou. Nevíte náhodou, jak se jmenovala za svobodna?“

„Jistěže. A vy byste to měl také vědět. Megan Cardstonová.“

Crandall si posunul na nose sdrátované brýle. „V tom případě pro vás možná mám zajímavou informaci. Moji lidé našli Megan Cardstonovou – ta vyhovuje popisu ženy, kterou hledáte. Pracuje jako dobrovolná zdravotní sestra pro vaši nadaci.“

Cal sebou trhl. „To není možné,“ zavrčel. „Musí to být shoda okolností – jiná žena stejného jména a typu.“

„Možná... Sám se můžete přesvědčit, jak to je, až si prohlédnete dokumentaci.“ Crandall posunul obálku přes stůl.

Cal vzal do ruky několik fotokopií dokumentů, které vypadaly jako cestovní příkazy. To, co však upoutalo jeho zrak, byla trochu rozmazaná černobílá fotografie.

Hleděl na obrázek a snažil si vybavit Megan, jak ji viděl naposledy. Dlouhé platinové vlasy zapletené do drdolu, diamantové náušnice, bezchybný make-up.

Dokonce i na pohřbu svého manžela vypadala jako hollywoodská bohyně, až na zčervenalé oči.

Žena na fotografii byla hubenější a trochu starší. Měla na sobě sluneční brýle a khaki košili. Světle hnědé vlasy měla krátké a rozčuchané větrem, tvář nenamalovanou. Za ní nebylo nic, jen obloha.

Cal si prohlížel tu pevnou čelist, aristokratický nos a smyslné rty. Přál by si ignorovat mravenčení, které se ho zmocnilo – Meganina tvář byla vypálená do jeho paměti příliš hluboko. Dokonce i když měla skryté oči, žena na snímku měla tentýž pohled. A Megan, jak si vybavoval, pracovala před svatbou s Nickem jako sálová sestra. Ale byl toto opravdu snímek ženy, která mu celé dva dlouhé roky unikala? Existoval jen jediný způsob, jak se o tom přesvědčit.

„Kde byla ta fotografie pořizena?“ zeptal se. „Kde je teď?“

Crandall vzal kufřík ze stolu, jedním klapnutím ho zavřel a odpověděl: „V Africe.“

Arusha, Tanzánie, 26. února

Megan sevřela dítě pokryté porodními blanami a píchla ho do malého zadečku prstem.

Nic se nestalo.

Trochu silněji dítě plácla a beze slov se modlila. Chvilí bylo ticho, ale pak se najednou ozval pláč – a byl to ten nejkrásnější zvuk, jaký kdy slyšela. Pak se jí téměř podlomila kolena slabostí a úlevou. Porod byl těžký, zadečkem napřed – a po celé dlouhé noci stahů. To, že matka i dítě byli naživu, se dalo počítat za zázrak.

Podala dítě mladé pomocnici a rukávem si otřela čelo – vzápětí tutéž službu prokázala i novopečené matce. Vzduch byl teplý a vlhký a stěny osvětlovala jen jedna žárovka bez stínítka. Do zavřených oken narážel hmyz, který vábilo matné světlo.

Když se Megan k ženě naklonila, zachvěla se jí oční

víčka. „*Asante sana*,“ zašeptala ve swahilštině, hlavním jazyku východní Afriky. *Děkuji*.

„*Karibu sana*.“ Megan zručně uvázala pevný uzel na bavlněné tkanině a podvázala pupeční šňůru. S trochou štěstí tohle dítě bude zdravé, nebude mít nafouklé břicho ani tenoučké končetiny jako děti, které se zoufale snažila zachraňovat v Darfúru, nejpostiženějším regionu Súdánu, kde krutý diktátor používal armádu k likvidaci kmenového obyvatelstva.

Megan strávila posledních jedenáct měsíců prací pro nadaci J-Cor v súdánských uprchlických táborech. Před dvěma týdny byla na prahu fyzického i emocionálního zhroucení převelena do méně náročné oblasti, aby si odpočinula a nabrala síly. Ve srovnání s tábory byla tahle klinika na okraji příjemného tanzánského městečka srovnatelná s luxusním resortem.

Byla však rozhodnutá, že jakmile jí to fyzický stav dovolí, vrátí se zpět. Strávila mnoho let neužitečným a planým životem. Teď konečně našla jeho smysl a chtěla co nejvíc využít svoje vzdělání a um. Měla by být tam, kde je jí nejvíce třeba. A v Darfúru jí třeba bylo.

Než ženě vyšla placenta, pomocnice umyla chlapce houbou a zabalila ho do bavlněné pleny. Matčiny nedočkavé ruce ho sevřely a přitiskly si ho k prsu. Megan zvedla příkrývku a podívala se na stav krvácení. Zatím šlo všechno dobře. Stáhla si rukavice a podívala se na pomocnici. „Půjdu si na chvíli lehnout,“ řekla jí. „Sleduj ji. Kdyby začala krváčet, vzbudíš mě.“

Mladá africká sestra přikývla. Dalo se spolehnout, že svou práci odvede.

Teprve když si Megan umývala ruce u venkovního kohoutku, uvědomila si, jak je unavená. Bylo jí, jako by z ní odcházely poslední síly. Napřímila se a chvíli si masírovala bederní páteř konečky prstů.

Nad střechou kliniky zářil měsíc skrze fialové květy kvetoucí jacarandy. Podle jeho polohy věděla, že už bude po půlnoci – ke spaní jí zbývalo sotva pár

cenných hodin. Zanedlouho se objeví první sluneční paprsky a spolu s nimi se začne ozývat kakofonie ptáčího zpěvu. Aspoň že tento den skončil dobře – úspěšným porodem zdravého chlapce.

I když byla Megan hodně unavená, věděla, že si nemůže stěžovat. Vždyť toto byl život, který si zvolila. Její starý život – všechny ty šaty a šperky, auta, dům, plesy, které pořádala, aby sehnala peníze na Calovu a Nickovu nadaci – se jí zdál vzdálený miliony světelných let. Jako sen. Sen, který skončil novinovými titulky a výstřelem z pistole.

Snažila se nemyslet na ten týden, který byl jako noční můra. Ale jeden obrázek měla hluboce vtisknutý do paměti – Calovu tvrdou tvář, odmítavý pohled v ledově šedých očích – a poslední slova, která k ní pronesl.

„Za tohle se budeš zodpovídat, Megan. Vím, že za to můžeš. A donutím tě platit, i kdyby to mělo být to poslední, co v životě udělám.“

Megan neukradla ani cent – dokonce o chybějících penězích ani nevěděla, dokud se skandál neprovalil. Ale tomu by Cal nikdy nevěřil. Až do úplného konce totiž věřil Nickovi.

Když viděla, jak se Cal tváří a slyšela jeho slova, uvědomila si, že nemá jinou možnost než útek. A velmi rychlý. Věděla, že musí někam, kde ji Cal nikdy nenajde.

Buďto uteče, nebo se ocitne v bezvýchodné pasti.

Ale to všechno je už minulost, připomínala si, když si protahovala ramena a stoupala po schodech na verandu malého bungalovu, který sloužil jako ubytování pro dobrovolníky. Je teď jiným člověkem a žije život, který jí poskytuje to nejhlubší uspokojení, jaké kdy zažila.

Kdyby tak mohla zastavit i neustálé dorážení nočních můr...

Když se štíhlá stíhačka přehoupla přes Africký roh, otevřel Cal složku, kterou mu poskytl Harlan Crandall. Chytrý chlap, ten Crandall. Jen jeho napadlo

hledat na tom posledním místě, které by si podle obvyklé logiky mohla Megan zvolit jako úkryt – mezi dobrovolníky nadace, kterou okradla.

Okopírovaný dokument uváděl místa, kde sloužila – Zimbabwe, Somálsko a skoro celý poslední rok v Súdánu. Megan si vybírala ty nejtěžší destinace, které byly v rámci programu k mání. Tam všude se vydala dobrovolně. Nač přitom asi myslela? A jestli ta žena na snímku je skutečně nádherná vdova po Nickovi, co ksakru udělala s těmi penězi? Ukradla jich dost na to, aby jí vystačily na luxusní život celá desetiletí.

Cal si povzdechl, když si vzpomněl na vše, čím Nick svou ženu zahrnoval. Nechtěla nic než jen to nejlepší. Cal si byl jistý, že i když Nickův vkus nebyl nejlepší, jeho úmysly byly vždy čisté – stejně jako kdysi, když se spřátelili během studia na vysoké škole.

Graduovali na stejné koleji – Cal odcházel s inženýrským diplomem, Nick s diplomem z obchodního práva. Když Cal přišel s návrhem na lehký přístřešek, který mohl být postaven velice rychle a levně všude tam, kde byli lidé postiženi nějakou přírodní katastrofou, napadlo je, že by mohli podnikat společně. Díky firmě J-Cor oba zbohatli. Ale shodli se na tom, že peníze nestačí. Poté, co poskytli tyto přístřešky pro množství lidí, napadlo Cala, že by mohli založit nadaci. Cal se zabýval logistikou, Nick dostal na starost peníze a fundraising.

Během několika let se nadace rozrostla, začala do dávat i jídlo a lékařskou péči. V té době byl Nick už ženatý s Megan, se sestrou, s níž se potkal na nějaké charitní akci. Cal jim šel dokonce za svědka. Ale ani tehdy jí úplně nevěřil. Byla až příliš krásná. Příliš... graciézní. A uzavřená. Pod jejím naleštěným povrchem vnímal něco prchavého... něco skrytého.

Její chladná odtažitost byla v přímém rozporu s Nickovou přirozenou otevřeností a srdečností. Zahrnul svou nevěstu dary – domem za mnoho milionů,

Ferrari, diamantovým náhrdelníkem se smaragdy... bylo toho mnohem víc. Megan reagovala tím, že svou nově nabytou pozici používala ve společnosti, aby – jak se předpokládalo – „pomáhala“ běhu nadace. Charitní plesy, které pořádala pro bohaté dárce v jejich domě, vydělaly množství peněz. Ale samozřejmě... daleko víc nacpaly Meganiny vlastní kapsy. O tři roky později se během rutinního daňového auditu přišlo na to, že chybí peníze – a celý domeček z karet se začal hrotit. Zbytek příběhu omílaly všechny bulvární časopisy.

Cal si prohlížel fotografii, která vypadala, jako by byla pořízena z velké dálky a zvětšena kvůli němu. Megan – pokud to byla ona – možná ani nevěděla, že ji někdo fotografoval. Hleděla nalevo a do slunečních brýlí jí pralo slunce – do drahých slunečních brýlí. Cal si až teď všiml loga na levé nožičce. Vzpomněl si, že tuhle značku nosila. Možná to byly dokonce ony. Sevřel ústa a vše mu najednou začalo zapadat do sebe. Megan tedy neopustila svoje boháčské choutky docela.

To, že ji poslali do Arushi, bylo štěstí. V Súdánu by ji vůbec nemusel najít. Ale Arusha, to bylo turisticky známé město s přístupem na safari – a dokonce tu bylo i mezinárodní letiště. Tryskáč společnosti mířil právě tam. A Cal věděl, jak najde i její kliniku. Už tam kdysi byl. Kdyby chtěl, mohl by ji zajmout a za pár hodin by ji měl na palubě.

Ale co potom? I když ta myšlenka byla lákavá, Cal věděl, že by nebylo praktické unést ji z cizí země bez legálního důvodu. Kromě toho... bylo by to k něčemu?

Megan je chytrá. Věděla, že přes podpis na šecích, které nikdy nedoputovaly do pokladen nadace, nikdo nemá skutečný důkaz o tom, že si peníze nechala. Kdyby se držela původního příběhu, že neměla o krádeži potuchy a o chybějících penězích na fondech nevěděla, ocitl by se ve slepé uličce.

Neměl autoritu ani moc ji nechat zavřít – a nedokázal by jí hrozit fyzickým násilím. Jeho jedinou nadějí na to,

jak z ní dostat pravdu, bylo... získat si její důvěru. Nebyl takový snílek, aby si myslel, že ji přiměje k přiznání. Na to, aby otevřeně připustila svoje zločiny, byla moc chytrá. Ale kdyby se k ní dostal blíž, možná by jí něco mohlo uklouznout. Něco, co by samo o sobě bylo zcela nevinné, ale co by Crandalla navedlo na stopu zmizelých peněz.

To bude nějakou dobu trvat, to bylo Calovi jasné. Ale nejel tak daleko jen proto, aby se vrátil domů bez odpovědí. Pokud k jejich získání bude muset získat i řečenou dámu a nalhat jí pár pěkných slůvek, tak ať.

Lehké zachvění kabiny signalizovalo, že letadlo jde na přistání. Pokud je jasno, možná by mohl uvidět i masiv Kilimandžára. Ale nepodařilo se to. Vedle pravého křídla se kupily mraky a zakrývaly pohled na hory za nimi. Kdesi daleko se rozzářil na nebi blesk. Sezónní deště začaly. Jestli to tak bude pokračovat – což asi bude – přistanou v typickém africkém lijavci.

Cal si přitáhl bezpečnostní pás, opřel se a pozoroval z okénka postup bouře. Letadlo se zachvělo, když po jeho kovové kostře přeběhly prsty dalšího blesku. Na okénka začal bušit déšť a jeho zvuk mu připomněl jiný čas – deštivou noc před třemi lety v San Francisku.

Jeho nadace měla zrovna vánoční večírek – v Hiltonu. Kolem jedenácté Cal narazil na Megan, která vycházela z haly vedoucí k toaletám. Měla bílou tvář a vlhká ústa, jako by si je zrovna opláchla vodou. Cal se zastavil a zeptal se jí, jestli je v pořádku.

Zasmála se. „Jsem v pořádku. Jsem jen trochu... těhotná.“

„Můžu ti něco přinést?“ zeptal se jí. Byl překvapený tím, že mu Nick nic neřekl.

„Ne, díky. Nick tady musí zůstat, ale řeknu mu, aby mi zavolal taxík. Tahle holka už na plesech skončila.“

Odspěchala a nechala Cala v zamyšlení nad tím, že za celou dobu, co ji znal, ji dnes poprvé viděl skutečně šťastnou.

Jestlipak je šťastná teď? Snažil si ji představit při

práci v uprchlickém táboře – to horko, mouchy, chudoba, nemoci... Co tam dělá? A co udělala s těmi penězi? Ty otázky ho mučily – a odpověď na ně zná jen jediná osoba.

Megan klesla na lavičku před klinikou, která byla před deštěm chráněná přesahující střechou. Den byl hektický, jako obvykle. Čerstvá matka byla pryč i se svým novorozencem – ráno ji vyzvedly kamarádky. Její odjezd následovalo přijetí několika pacientů, jejichž problémy šly od lišeje k malárii. Megan dokonce asistovala místnímu lékaři, který sešil a naočkoval chlapce – byl tak hloupý, že dráždil paviána.

Teď se začínalo stmívat a klinika už byla zavřená. Lékař i pomocnice odešli ke svým rodinám ve městě. Megan byla v celém zařízení sama – to znamenalo budovu kliniky, malou elektrárničku a prádelnu, záchody a dvoupokojový bungalov s kuchyní pro dobrovolníky, jako byla ona. Účelné cihlové budovy byly okrášleny záhonky květin a stromy, kterým se ve vlhkém a vulkanickém podnebí Arushi dařilo. Tulipánovník, který stínil kliniku, byl právě v odkvětu. Déšť omýval spadané rudé lísky, které na zemi vypadaly jako kapky krve.

Megan zavřela oči a vdechovala sladkou vlhkost. Ve vyprahlém Súdánu po dešti toužila – tam byl prašný vzduch prostoupen pachy lidského neštěstí. Návrat nebude snadný, to věděla. Ale věděla také, že to udělá. Uprchlíci zoufale potřebovali léčbu – a ona potřebovala mít pocit, že je co platná.

Zrovna se zvedla a rozhodovala se, že deštěm proběhne, když se ozval zvonek ode dveří kliniky – šlo vlastně jen o kravský zvonec na kusu provazu. Vstala a zaváhala. Jestli přijel někdo s akutním problémem, nemůže ho odmítnout. Ale na druhé straně tady byla sama. A venku mohou být zloději, kteří by se sem mohli chtít vloupat kvůli lékům a drogám.

Pak zvonec zazvonil znovu. Megan proběhla deštěm

do bungalovu, vzala revolver Smith and Wesson, který ukrývala pod polštářem, a dala si ho do kapsy volných šortek. Pak popadla pláštěnku, přehodila ji přes hlavu a spěchala k bráně. Klíč byl v rezavém hrnku na řetězu vedle zámku.

„*Jina lako nani?*“ zavolala v lámané swahilštině. Chtěla znát jméno příchozího – na nic složitějšího se nezmohla.

Za branou chvíli panovalo ticho. A pak se ozval hluboký mužský hlas. „Megan? Jsi to ty?“

Megan se podlomily nohy. Opřela se a chladnou rukou svírala klíč. Calův hlas byl ten poslední, který by si přála slyšet. Ale když se před ním bude skrývat, ničemu neprospěje.

„Megan?“ ozvalo se naléhavěji, jako by Cal vyžadoval okamžitou odpověď. Měla však příliš sevřené hrdlo na to, aby promluvila. Měla vědět, že to Cal nevzdá, dokud ji nenajde – i kdyby kvůli tomu měl cestovat přes půl zeměkoule.

Strčila klíč do zámku a odemkla. Pak ustoupila těžké bráně, která se zhoupla dovnitř. Na dvorek kliniky vkročil Cal. Byl oblečený v pršiplášti od Burberryho a vypadal ještě vyšší, než jak si ho pamatovala. Jeho šedé oči byly ale stejně chladné – teď na ni hleděly zpod okraje klobouku.

Věděla, co chce. Po dvou letech Cal stále hledá odpovědi. A teď, když ji našel, ji bude bez milosti tepat otázkami ohledně Nickovy smrti a místa, kam se poděly peníze.

Ale ona pro něj žádné odpovědi neměla.

Jak by mohla přesvědčit Cala Jeffordse, aby konečně pochopil pravdu a nechal ji být?

DRUHÁ KAPITOLA

Cal hleděl na levné pončo a na unavenou tvář pod kapucí. Něco se mu sevřelo v hrudi. Ano. Tohle je Megan, samozřejmě. Ale ne ta Megan, kterou si pamatoval.

„Ahoj, Cale.“ Její hlas zněl trochu chraplavě. „Vidím, že ses moc nezměnil.“

„Ale ty ano.“ Obrátil se a zajistil bránu. „Nepozveš mě aspoň někam z toho deště?“

Podívala se k bungalovu. „Můžu ti udělat kávu. Ale o moc víc tady toho nemám. Neměla jsem čas nakoupit...“ Hlas se jí vytratil, když ho vedla z lijáku na zastřešenou verandu. Déšť bušil do plechové střechy nad nimi.

„Vlastně mám venku taxík,“ řekl jí. „Doufal jsem, že bych tě mohl vzít do hotelu na večeři.“

Podívala se stranou. Všiml si, že vypadá nervózně. Ale to je logické – má toho hodně co skrývat. „Je to od tebe milé, ale nikdo jiný tady není. Musím zůstat a –“

Položil jí ruku na rameno. Zachvěla se, ale neodtáhla se. „To je v pořádku,“ řekl jí. „Mluvil jsem telefonicky s doktorem Musou. Nebude mu vadit, když na pár hodin odejdeš. Vlastně říkal, že by ti pořádné jídlo prospělo. Jeho pomocník je na cestě sem. Dohlédne tady na to.“

„No, pokud je to zařízeno...“ Hlas se jí opět vytratil.

„Doktor Musa se taky zmínil, že tady odvádíš skvělou práci.“ Tahle část byla pravdivá a Cal ji použil, aby jí polichotil.

Téměř neznatelně pokrčila rameny. Ta stará Megan

by skočila po chvále jako kočka na lovu. Ale tato hubená cizinka nijak zvlášť potěšená nebyla. „Zrovna jsem dokončila na klinice úklid. Musím se opláchnout a převléknout.“ Napjatě se zasmála. „V poslední době mi to netrvá dlouho.“

„Dobře. Otevřu bránu pro ten taxík.“

Když Cal čvachtal zpět k bráně, na okamžik si gratuloval, že ho napadlo vzít si nepromokavé boty. Pak se v myšlenkách vrátil k ženě, kterou sem přijel hledat. Dnešní setkání s Megan bylo jako první. Byl zmatený a zaujatý, ale stále odhodlaný dostat se na kloub těm penězům. Jestliže se tato nová Megan bude snažit hrát na jeho soucit – a to bylo víc než pravděpodobné – nepomůže jí to. Byl rozhodnutý, že ji pořádně přitiskne ke zdi.

Několik minut poté, co taxík přijel k bungalovu, se objevil i Benjamin, pomocník doktora Musy. Megan se pak vynořila ze svého pokoje v bílé halence, čistých khaki kalhotách a černém saku. Z obnošené kabelky jí čouhal kousek pláštěnky – ta kabelka mu byla povědomá. Gucci, všiml si. Některé věci se nezměnily.

Megan podala Benjaminovi svou zbraň a poděkovala mu úsměvem a několika slovy. Cal pro ni nadzvedl kus svého přšipláště jako křídlo, aby ji zakryl, když sestupovali po schodech k taxíku. Měla mokrou tvář a vlasy si pročísla jen prsty. Netrvalo jí to déle než deset minut, ale zafungovalo to. Vypadala elegantně a svěže.

„Kdy jsi přijel?“ zeptala se ho.

„Letadlo mi přistálo před několika hodinami. Jen jsem se zapsal v hotelu, umyl jsem se a zamířil na kliniku.“

Dívala se přímo před sebe, ale teď se na něj podívala se svraštělým obočím. „Stalo se něco, Cale? Něco doma?“

Suše se zasmál. „Nic. Mohl bych ti říct, že projíždím, a tak mě napadlo zastavit se...“ Viděl v jejích karamelově zbarvených očích záblesk skepse. „To bys mi nevěřila, že?“

„Ne.“ Na jejích krásných ústech pohrával úsměv. Taková ústa byla stvořena k líbání. Ačkoli ji nikdy neměl osobně moc rád, nikdy nepopíral, že to je atraktivní a přitažlivá žena. Kdy se asi naposledy líbala? Ta myšlenka ho překvapila – vždyť na tom nezáleží. Přijel z jediného důvodu. Ačkoli... kdyby zahrnoval i nutnost ji líbat, nijak by neprotestoval.

„Znám tě, Cale. Odjela jsem z Ameriky a vzala jsem si s sebou spoustu otázek. Ale jestli si myslíš, že ze mě vylákáš nějakým trikem odpovědi, mohl sis ušetřit cestu. Nic se nezměnilo. Nevím nic o tom, kde bys mohl najít ty peníze. Předpokládám, že je Nick utratil – v tom případě bych zřejmě byla spoluviníkem. Ale jestli jsi mi přijel prohlížet postel, jestli nemám pod matrací pytel peněz – nebo nějaké tajné konto v Dubaji, můžu ti jen popřát hodně štěstí.“

Cal si pomyslel, že tohle se jí podobá – vždycky byla přímočará. „Co kdybychom to téma pro tuto chvíli odložili? Víc mě zajímá, proč jsi odjela a co jsi v posledních dvou letech dělala.“

„To je mi jasné.“ Než pohlédla stranou, něco se jí objevilo v očích. Stěrače taxíku skřípaly do ticha a po oknech stékal déšť. „Za dobrý steak bych ti mohla povědět pár dobrých historek – aspoň tě pobaví, když nic jiného.“

„Ty nikdy nezklameš.“ Calův hlas zněl stejně neutrálně jako jeho poznámka. Tuhle novou Megan musí nejprve trochu poznat. Vnitřní kovové jádro, které v sobě vždycky měla, se lesklo pod povrchem tak tenoučkým, že měl pocit, jako by ho pod sebemenším dotekem ucítil.

Věděl, že ji sem poslali, aby si odpočinula a nabrala nové síly. Nic v dokumentech, které viděl, nevysvětlovalo důvody, ale doktor Musa, vysoký Chagga, který vystudoval v Británii a tady vedl kliniku, vyjádřil do telefonu starosti nad jejím zdravím i stavem mysli. Cal věděl, že musí zjistit víc. Ale zrovna teď si na ni teprve zvykal.

Vyvolal si v paměti parfém, který nosívala. Jeho

vznešené francouzské jméno už zapomněl, ale vždycky mu připadal lehce vzrušující. Po té vůni teď nebyla ani stopa. Pokud vůbec byla něčím cítit, byla to desinfekce a lékařské mýdlo, které se používalo na klinice. Bylo to zvláštní, ale její blízkost v taxíku na něj měla stejný vliv jako ten dávný parfém.

Teď je ale vše jinak – tehdy v San Francisku byla manželkou jeho nejlepšího přítele. Teď je dva roky vdovou, a pokud v jejím životě někdo je, pak o tom v Crandallově zprávě nebylo ani zmínky. Kdyby měl naději, že z ní v posteli vytáhne víc informací, dopřál by si tím zároveň dlouho odpírané potěšení. Takový noční rozhovor dokáže zázraky.

Megan od svého příjezdu strávila jen velice málo času mimo kliniku, takže pro ni byl opravený hotel Arusha z devatenáctého století nový a neznámý. Byl určen pro bohaté turisty, jeho recepce byla vymalována v bohatých krémových a hnědých tónech, všude byla rozestavěna pohodlná křesla a v baru i restauraci podávali mezinárodní kuchyni. Vzadu za recepcí zahlédla za skleněnými dveřmi velký opuštěný bazén – jen dešťové kapky bušily do jeho jasně modré hladiny.

Cal ji vedl s rukou položenou na jejím lokti do restaurace. Megan byla střední postavy i výšky, ale vedle něj se cítila maličká. Měřil bezmála dva metry, měl široká ramena a atletickou postavu – jeho tvrdé a nekompromisní chování odrazovalo každého, kdo by si s ním chtěl něco začít. John Wayne v obleku od Armaniho – takhle by ho kdysi popsala. Ale i dnes, v khaki kalhotách, které měl zmačkané cestováním, vypadal impozantně. Napadl ji znovu John Wayne ve starém filmu Hatari – možná proto, že stejně se jmenoval i hotelový bar. Nickův přítel jí vždycky připadal příliš energický, ale byly chvíle, kdy si z celého srdce přála, aby byl její manžel trochu více jako on.

Nebyla překvapená, že ji našel. Jakmile na něco upřel

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Kdesi v Africe***.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.